

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. VIII. Infelicitas Herodis, & felicitas Sanctorum innocentium, pari
ratione annuntiant Divinitatem & Excellentias Christi Jesu.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

Infans Iesus triumphat de Herode impio in personâ Innocentium, quos cosonat.

O IESU! o adorande Infans! Nisi esses Deus infinitæ Majestatis, qui potuisses uti immani hoc rege te persequente ad evulgandam tam manifestè gloriam tuam? qui elargiri potuisses tot immarcescibiles coronas omnibus his parvis Martyribus, qui suam, citra id, quod scirent, fuderant vitam pro vitâ tuâ? O quàm clarè videtur, te tuis in manibus beatam tenere immortalitatem, cùm abundanter reddas ipsis pro paucis diebus in felicis vitæ tuæ causâ ipsis sublata, felicem sine fine aternitatem! An unquam per cuncta sæcula visus fuerit infans ab Adam usque ad novissimum, qui nascitur hodie, in quo observatum fuerit quidquam simile, quod vel à longè ad tuas accedat excellentias.

O adorandissime IESU! Tu es unicus, pro quo est nemo, qui possit perire; quantò quis magis contendit se sacrificare, seque annihilare pro te, tanto magis se confirmat in æternâ & immutabili felicitate. Unde venit ergò, o mi amabilissime Salvator, quòd tot ac tanta, quæ hâc de veritate nobis extant, experimenta, non accendant vehemens in nobis desiderium patiendi & moriendi pro te? procul dubio, quia nondum satis inducere hoc possumus in animum. Imponam igitur finem huic consultationi magis profundâ, magisque seriâ consideratione infelicitatis inimicorum tuorum, & felicitatis famulantium tibi,

ARGUMENTUM.

Infelicitas Herodis, & felicitas Sanctorum Innocentium, pari ratione annuntiant Divinitatem & excellentias Christi Iesu.

ARTICULUS VIII.

Dux res oppositæ constituebant splendorem triumphi apud Romanos.

Nihil erat aspectu jucundius, quàm triumphalis Victorum introitus in Urbem Romanam, quoad hæc erat mundi Domina, nunquam non demetens victoriarum palmas, ubi vis locorum, quibus sua intulerat arma. Dux res prorsus oppositæ,

æquali ferè ratione contribuebant ad illustrandam pulchri hujus spectaculi magnificentiam. Spectabantur hic summa felicitatis culmina, & imò infelicitatis barathra, gloria & opprobria, servitus & libertas, gemitus & carmina lætitiæ: unico verbo, thea-

theatrum hîc erat, ubi suprema felicitas conjuncta videbatur cum maximâ calamitate ac miseriâ; Et medius inter duo hæc extrema victor dispertiebatur gloriam & divitias, coronas & palmas victoriosas, at victos onerabat catenis, servitute, opprobrio, contemptu, illos post se rapiens velut mancipia curru suo triumphali implexa, demonstrans per hoc, esse se arbitrum vitæ & mortis, felicitatis & infelicitatis hominum.

Nihilominus magnificentia hæc, quæ tanto irradiabat cum splendore, ut totum quasi Universum suâ repletet gloriâ, tantæ exilitatis, tenuitatis ac parvitas erat, ut eadem dies, quæ viderat eam nascentem, viderit quoque ipsam morientem. Non fuit unquam, nisi introitus Jesu Christi in mundum, ejus triumphus perpetuò cunctisque sæculis suum conservat splendorem, sed splendorem, qui repleat cælum & terram Majestate gloriæ suæ. Et quamvis videatur, magnum hunc Monarcham subtrahere voluisse mundo cognitionem adventus sui, & cum ob finem elegisse sibi tenebras, & silentium, & despecti loci paupertatem, velut arbitros & amicos fideles, magisque idoneos ad abscondendum toti universo adventus sui arcanum, nihilominus introitus ipsius visus est tan-

tâ refulgere Majestate & gloriâ, ut omnes Cæsarum triumphus ejusmodi nil habuerint, quod ipsius magnificentiæ possit æquiparari.

An unquam videre erat currum triumphalem cujuscunque Victoris duobus circumfusum fastigiis tum summæ felicitatis tum infelicitatis maximæ, adæquantis tum infelicitatem Herodis, ^{Introitus Jesu Christi in mundum splendidior triumphis Romanorum,} tum felicitatem Sanctorum Innocentium? unum dejectum & humiliatum usque ad centrum terræ, alios elevatos usque ad solium Angelorum cælestium, unum aggravatum catenis servitutis æternæ, alios portantes diademata æternitatis beatæ; unum actum præcipitem in abyssum infinitorum malorum; alios inductos in possessionem bonorum æternorum; & inter duo hæc extrema medius Infans Jesus, demonstrat nobis, se agere, quod agit ex auctoritate Dei Omnipotentis, se tenere duo extrema hæc in manibus, seque arbitrum esse felicitatis aut infelicitatis æternæ hominum. Tuos in utramque partem converte oculos & affirmare vix poteris, in quo divina ipsius Majestas majori affulgeat cum splendore. Vis intueri, quâ ratione accipiat & tractet impium?

Qui habebas, Horodes infelix, post immanem, hanc stragem, in quâ tantum effudisti sanguinis

Quo furore
agitur sit
Herodes post
eodem infan-
tium.

nis innoxii. Ecce omnes tui ma-
tati hostes, cuncta tua iussa exe-
cutioni mandata, gloriosam re-
portasti victoriam; Nonne jam
plenè tibi satisfactum? nonne
acquiescis modò? Non, expe-
rior meam concitatam rabie a-
nimam, occurrunt menti spe-
cra non intermissum immitti-
tentia mihi terrorem: Non vi-
deo, coronam meam melius ef-
se firmatam; prævideo enim
nescio quid sinistra, quod meas
adauget angustias. Et quid
istud? habeo filios mihi suspe-
ctos, ut securus sim, securi sub-
jaceant mortis: trucidentur illi-
cò Alexander & Aristotulus ge-
mini mei natu majores; quinto
post die eadem fata subeat An-
tipater ipsorum frater: fortassis
enim moliantur animo, ut ex-
turbent me solio, exuant me
sceptro, securitas mihi nulla,
quamdiu superstes ipsis vita,
priventur hanc, ut vita mihi sit
absque angustia. Ratiocinarius
benè, excellens arripis ad stabi-
liendam tibi coronam, medium
dum è medio tollis eos, quorum
adminiculo plurimum fulcire
poteras illam. Sed quid dicet
Augustus, dum à te exercitam
sibi exploratam habebit rabiem?
dicit, quod sit melius esse porcum,
quam Filium Herodis.

Occidit pro-
prios filios.

His impletis, expleta saltem
erit fames tua? Nonne ex tunc
magnà fruèris animi tranquilli-

tate, cum proprium tuum effu-
deris sanguinem, illasque truci-
caveris manus, quæ tuum post
fata tua poterant torquere sce-
ptrum, ne forsan id tibi adhuc
viventem extorquerent? magno
igitur perfundetur mens tua so-
lacio, cum amplius non sit, qui
perturbet illam? Non experior
majores prioribus angustias, quæ
fæuius, quàm antea, in me de-
bacchantur. Vah! quid est hoc?
extincti sunt filii, sed ingenuit,
quæ genuit ipsos Mariamne,
ipsorumque deploravit mortem.
pro eo, quod gaudere & lætari
debuerat, de ipsorum letho,
mihique congratulari de eo, quo
perfulsus sum, dum fudi ipsos,
solatio. Quod illos me plus
diligat, hoc affligit, hoc lancinat
cor meum: est conjux mea, no-
vi ipsam virtuti addictam, in-
super credo, ipsam amare me;
sed nescio quis insufurrat mihi,
ne fidam ipsi, cum posset esse
mihi nocumento. Ast Hircanus
Pater ejus, qui magnus Sacer-
dos est, Alexandra mater illius,
an videntes, quod molior, non
molientur adversus me vindi-
ctam? Non fuero securus ni-
mum, malim omnem remo-
vere suspicionem, omni me exi-
mere metu, omnes tres mors
demetat, ut meum mihi sit fir-
mum ac solidum solatium, in-
solitis, quæ me premunt, an-
gustiis. Ita dubio procul, sat

Etiam suam
conjugem &
consanguini-
cos.

Q9

solio

solidum id erit, solus si fueris, neminem amplius habens tibi necessitudine conjunctum, qui vel tibi, vel ditioni tuæ moliatur infidias.

Maxima &
bestialis om-
ninò rabies
Herodis.

Sed post immanem hanc cædem, an immunis omninò eris omnis anxietatis, omnis curæ? Non, totum oppositum; hucusque non erant nisi terrores perturbantes me, sed modò experior furias, quæ torquent, quæ discerpunt viscera mea, Quæ hujus est causa? Novi plures esse ex optimatibus Jerosolymæ, non optimè sentientes de me, qui nec me ament, nec approbent ac ratas habeant omnes cautelas, quibus meæ prospexi securitati: pro eo quod fundant lachrymas, perfundet hos gaudio mors mea, non moriar consolatus, orbis gaudio egrediar orbe. Sed & hic prospiciam, dum præcipiam: concludantur omnes ergastulo, hincque maneat, quoad moneant subire fata me manes. Et exin jussu dabo, ut dum jusserit abire me mors, jugulantur ad unum omnes; universalis dolor, totam qui occupabit civitatem, omniumque, quas invitis se profundent in morte meâ, lachrymæ, præcipuam constituent & adornabunt funeris mei pompam. O quam egregium consilium, quo æquè execranda reddatur mors alicujus facinorosi, quam fuerit ipsius vita!

An tandem post hæc omnia; ^{Herodes sibi ipsi carnifex.} firmissimâ fruëris pace, cunctisque tuo commodo potiëris voluptatibus vitæ? Non, novis in singula momenta tangor & angor curis invadentibus me in morem exercitiis terrificis formidandi spectris, à quibus dum obruor, vix non emorior. Omnia percellunt me terrore, nulla mihi quies, nullus nec unico momento in pace sommus, afficiunt fastidio dapes, sævis affligor doloribus ipsa depascentibus viscera, ab omnibus derelinqui me cerno, meam putredine corrumpi carnem, me totum vivum arrodi & consumi à verribus, fetore ex me profecto me suffocari: nec vivere possum, nec possum mori, & quod intolerabilius mihi est, conscientiam circumfero carnificem, quæ me dilaniat, quæ me discerpit, quæ duriora ipsâ morte infert supplicia. Omnes Historici, qui tragicum infelicis hujus principis referunt finem, omni eo, quod asserunt, terrore audientes convellunt.

Ah! Ecce te, justitia Divina, ^{Herodes affectus supplicio à Justitia divina.} agnosco te, percipio te: Omnipotens brachium Infantis JESU, ecce persecutorem tuum quem velut monstrum prostratum tenes sub manibus immisericordis tuæ justitiæ; vidisti illum lavare manus suas innoxio sanguine tot parvulorum, tot infantium, & su-

& sustinuit ipsum: aspexit ipsam ab ipso violari naturam, dum proprios mactavit filios dilectam occidit conjugem, trucidavit socerum summum Pontificem, cum Alexandrâ socru suâ, ut sacrilegium conjungeret parricidio: Et exin humani magis avidus sanguinis spe mortis pavit se, quam inferre intendebat cunctis optimatibus Jerosolymæ. Aspexit hæc omnia, & laxasti froenum furori ipsius, ut in cuncta hæc flagitia corrueret præceps. Tandem cum non inveniret amplius, adversus quem suam exerceret rabiem, convertit illam in semetipsum; & quia magis infamis non erat in mundo manus, quæ serviret pro carnifice, sibi ipsi manus intulit, seque propriâ mactavit manu. Tu, o formidanda justitia, tu ipsamet es, quæ fecisti hæc omnia: Ecce victorias, quas reportas de inimicis tuis in infirmitate tuâ infantia. O Rex Regum! O omnipotens ultor criminum, quæ committunt homines! Ecce manifestas Divinitatis tuæ notas, sub parvo Infantis corpore absconditas! cuncta applaudent sidera gloriæ triumphi tui, & omnes latentur justis de æquissima ultione tuâ. *Latabitur justus, cum viderit vindictam; manus suas lavabit in sanguine peccatoris.* Sed abunde satis tuos pavisti oculos tragico devictorum spe-

Etaculo; in alteram convertens illos partem, aspice gloriam victoriam legionum præcedentium illum, quarum vestimenta perfectâ candent innocentia, & illustrantur mirificè effusi sanguinis purpurâ. Nonne cernis, quomodò triumphant omnes, gestantes in manibus palmas, & in verticibus coronas? quò concedat Beatorum hæc cohors, procedentium eodem die, & eadem quasi hora ex Betlehem, & finibus ejus? concedunt ipsorum animæ in limbum, allaturæ patriarchis & cunctis veteris Testamenti patribus fausta nuntia de Nativitate Messiaë tantis à se expectati sæculis; & boni ipsorum Angeli avolant in cælum præsentaturi Deo sui incensum sacrificii, velut spoliolum primitias, quas Salvator mundi venerat reportaturus in terris. Vadunt illuc festivissima acturi tripudia pro tantorum parvorum Angelorum, suis olim inferendorum choris in omnem æternitatem gloriâ.

Quam felices vos estis Salvatores parvuli magni Salvatoris mundi! Nonne dici potest, salvâsse vos prius ipsum, quam salvaverit ipse cæteros homines, cum mortui vos sitis pro ipso, antequam moreretur ipse pro vobis? sed ut verum dicam, non mortui vos estis, sed is mortuus est in vobis; siquidem sanguis

Pulchrum
spectaculum
parvorum in-
nocentium
pro Jesu
Christo occi-
sorum.

Ipsi sunt par-
vuli Salvato-
res Magni
Salvatoris,

ipsius erat, & non vester, qui quærebatur in venis vestris; vita ipsius erat, & non vestra, quæ quærebatur in vestro sanguine. Ipse erat, unico verbo, & non vos, quem jugulare mens erat: ita si mortui estis, id fuit, quasi fuissetis propria ipsius persona, & quasi tot parvuli Salvatores. Si aliorum extollitur gloria Martyrum ex eo, quod suam dederint vitam pro gloria Redemptoris sui, non tamen hæc fruuntur prærogativâ, quâ gaudetis vos, dum jugulati estis, quasi propria ipsius persona; vos solas manet gloria, ut universa vos salutet Ecclesia quasi primos flores Martyrum. *Salvete flores Martyrum.*

Innocentes componunt mare è suo sanguine ad transmittendum Jesum Christum in Ægyptum.

O Innocentes flores, quæ aspergit vos macula? quo notamini scelere, ut hæc manerent vos mala? Omne vestrum erat scelus, quod similes essetis Infanti Jesu, qui discerni non poterat à vobis; crimen vestrum erat, quod ejusdem fueritis cum ipso ætatis, patriæ, & fortassis etiam agnationis: perfecta hæc similitudo, quâ exhibebatis ipsum, speciosum fuit crimen, quæ morte tam gloriosa vos reddidit digno. Oportebat vos omnem vestrum dare sanguinem, ad componendum ex eo mare rubrum, per cujus medium videretur novus transitus in Ægyptum, magis stupendus &

prodigiosus primo: non ad deducendum amplius per ipsum, Israël's populum sub directione Moylis ex Ægypto in Palæstinam; sed ad deducendum ex adverso Israël's Deum sub directione Mariæ & Joseph ex Palæstinâ in Ægyptum. Dum interim pugnavit vos pro ipso in Judæâ, transit ipse velut gloriosus victor in aliud illud regnum, ubi insignes reportat triumphos; concussit tremore omnes falsos Deos in regione istâ dominantes, cuncta ipsorum subvertit idola imperii sui, figit sedem in civitate Heliopoli, quod idem est ac urbs solis: *In sole posuit tabernaculum suum* auspiciatissimo prorsus omine, intra paucos annos illuminandam fore Ægyptum doctrinæ suæ, & succendendam igne cœlesti, quem afferet in orbem; ipsamque evasuram in regionem sanctorum. Interim Herodes novus hic Pharaon, qui commisit se mari rubro effusi vestri sanguinis, persequendo Jesum Christum ad mortem hic submersus interiit.

O millies beatas crudelitatis hujus monstro victimas infantes felicissimi, qui fermè nascendo primos collegistis fructus, redemptionis totius naturæ humanæ, infelicitatem incomparabilem, quæ quærenda non fuerat vobis, nec à vobis quæsitâ, sed quæ sponte obtigit vobis, & perfecta

Psal. 12.
v. 6.

Ipsi collegunt primos fructus Redemptionis generis humani.

fecta in vos ex solâ voluntate Dei. Sed ne dicatur, promereri vos non potuisse palmas, cum illas non potueritis velle. Verum quidem est, vos aliam non habuisse voluntatem, quæ vos dirigeret, quàm illam Salvatoris vestri, pro quo vestras dedistis & profuditis vitas. Sed quis dicere audeat, non promeruisse vos, qui accenseamini Sanctorum Martyrum albo, ex eo, quòd aliam non habueritis voluntatem, quàm illam Dei! O si permissum mihi esset vestram exoptare felicitatem? mallem, si in meo foret arbitrio ac libertate, accenseri vobis, quibus nunquam alta fuit libertas, quàm illa Dei ipsius, qui hâc locupletavit vos prærogativa, ut suæ vos sacrificaret ac devoveret gloriæ, quin minimam de hoc admiseritis unquam cogitationem; mallem & incomparabiliter magis exoptarem conditionem vestram, quàm solus tenere imperium & sedere ad clavum totius mundi, quando etiam mihi afforet securitas potiundi in pace magno hoc im-

perio, per annos decies milles.

O Omnipotens mundi Redemptor, qui tam munifice dispertiris imperia & coronas æternas servis tuis! o Bone Jesu quanta felicitatis est pati pro te! Dare sanguinem suum pro te, o quàm dignè is effusus est! moro pro te, o quàm insegmenter impensa & expensa est vita! perdere se pro te, o quàm securus hic est salutis portus! sacrificari, destrui, annihilari pro te, & amore tui, quàm feliciter hoc est parvum entitatis suæ, quæ nihil est, atomum immergere in immensum essentiæ tuæ, quæ omnia est, Oceanum! o infinities amabilis Jesu, an nunquam nostras voles accipere vitas ad efficiendum ex illis homagium vitæ tuæ? Accipe saltem corda nostra ac omnes affectus nostros, & posside illos in æternum absolute tamque absque ulla exceptione, ut nemo præter te referat unquam ex illis partem vel minimam

Q 9 3

CON-